

Lov og Evangelium

Nr. 9

NOVEMBER 2013

49. årgang

Foto: Ingar Gangås

«Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke
og dine synder som en sky.» Jes 44:22

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Tåke

Den som har opplevd tåke – i fjellet eller på havet – vet at det kan få alvorlige konsekvenser. Uten å vite det har du gått i ring eller er kommet langt bort fra bestemmelsesstedet. Du ser verken «leia» eller farefulle stup eller skjær. Det kan ende katastrofalt.

På en fjelltur i sommer ble vi overrasket av tåke. Plutselig var tåka så tett at det ble vanskelig å komme seg ned fra toppen. Ruta var dårlig merket. Det gikk ikke lenge før stien var borte. Vi prøvde å finne den igjen ved å gå fram og tilbake. Men det var nytteløst. Terrenget ble mer og mer ulendt og bratt. Så tenkte vi å orientere oss ut fra en bekk som vi var sikre på å høre da vi kom lenger ned. Men ingen bekk var å oppspore. Jeg tenkte at det kunne jo ikke være så farlig, for det var vel bare å fortsette nedover. Før eller siden måtte vi komme ned. Det kjentes som vi hadde gått for langt til høyre, og det ble diskusjon om kursen. Den ble lagt om, men det ble enda brattere.

Plutselig lettet tåka i noen sekunder. Det skjedde like raskt som den kom. Langt der nede fikk vi øye på bilen, i en helt annen retning enn jeg hadde tenkt. Like før tåka kom sigende på nytt, fant vi stien igjen. Vel nede oppdaget vi at vi lett kunne ha gått oss inn i et stup-bratt og farlig område.

Dette ble til ettertanke. I åndelig tåke er det lett å gå seg vill og ende i fortapelsen.

Ingar Gangås

Min hjelp kommer fra Herren

Av Ingar Gangås

«Jeg løfter mine øyne opp til fjellene: Hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper.»

Sal 121:1-2

I alle livets situasjoner kan vi regne med Herren og løfte vårt blikk opp til ham – der Gud har sin trone. Han er skaper og frelser, og har hjelp å gi i alle livets situasjoner. Vi vet ikke alltid hvordan utgangen på våre prøvelser vil bli, men vi kan trygt stole på at Gud vet hva som tjener oss til det beste. Hans tanker er høyere enn våre tanker, og han har som mål å føre oss frelst heim til himmelen. – Han skal bevare vår utgang og vår inngang, sier han i denne salmen. Da blir avreisen her fra jord en salig inngang til paradiset. *Det* er det viktigste.

I Bolivia opplevde vi at indianerne tenkte og vitnet annerledes enn oss ut fra starten av denne salmen. Selve saken – at hjelpen kommer fra Herren

– var den samme, men deres forestillinger gikk ut på at oppe i fjellene bor de onde åndene. Derfor var det ingen hjelp å få der oppe. Nei, da ville de heller søke hjelpen hos Herren.

Det hendte da vi bodde i byen Cochabamba. Vår nest yngste sønn var født. Jeg var ute på reise og min kone var alene med de tre første og den nyfødte. Da skjedde det at den lille ble alvorlig syk og hastig innlagt på sykehus. Det var kritisk, og de kunne ikke si om de klarte å berge livet hans. Mor satte seg ute i parken utenfor sykehuset og vendte seg til den gode hyrde, han som drar omsorg for alle sine får. Det er høye fjell i Andesregionen. Rundt Cochabamba strekker de seg opp i over 5 000 meters høyde og er snødekte på toppene. Salme 121 slo ned i henne: «Jeg løfter mine øyne opp til fjellene...» Gutten var med ett lagt i den allmektige Guds armer. Hvordan det ville gå – om det skulle bli en «utgang» eller en «inngang» – det fikk hun ikke

Innhold, november 2013

Tåke. Av Ingar Gangås	side 2
Min hjelp kommer fra Herren. Av Ingar Gangås	side 3
Guds ord står fast. Av Lars Fossdal	side 6
Guds tanker og våre tanker. Av Karl Notøy	side 9
Våre lamper slokner. Av J. F. Løvgren	side 11
Den evige fortapinga. Av Ragnar Opstad	side 15
Han står for døren nå og banker. Barnestykke av Mia Hallesby	side 17
Tenk når en gang den tåke er forsvunnet. Sang av W. A. Wexels	side 19
Kallet til misjon. Av Ingar Gangås	side 20

noe svar på, men det beste var at gutten var trygg hos Jesus. Vi fikk beholde vår sønn, men har fra den dagen fått se at det tryggeste er å høre Jesus til og være klar til å flytte når han kommer og henter oss.

Guds hjelp alene

Regner vi med Herren og tar imot hans hjelp? Det viktigste er å motta hans frelse. Hans største ønske er at evangeliet om Jesus må bli åpenbart for ditt hjerte. Er du kanskje en selvhjulpen, en som klarer tingene selv? Eller er du blant dem som greier nesten alt og som må ha hjelp fra Herren til resten? Da har du ennå ikke behov for *hele* Jesu frelse, og da er jeg redd for at du bedrar deg selv og mister alt.

Dersom du vil bidra med det beste *du* kan, og så søke hjelp hos Jesus med det som du ikke makter, er du bedratt av ditt eget religiøse hjerte. Slik tenker fariseeren, og på samme måte strever hedningen. I alle religioner finner vi det samme. Det gjelder å holde seg på god fot med avguden slik at denne kan gi meg det jeg mangler.

Hvert år er det en stor fest for jomfruen av Urkupiña utenfor Cochabamba. Omtrent en million mennesker strømmer dit årlig for å ofre til moder jord og be til denne statuen i tre, om det de ønsker seg. Over alt i verden samler folk seg i mengdevis for å søke opp til høydedrag og fjelltopper for å finne hjelp. Men det er bare én som kan hjelpe: Det er han som kom *ned* for at vi skulle slippe å streve oss *opp*. Jesus, Guds Sønn og sant menneske, har

kommet ovenfra og ned til vår jord for å bli vår *stedfortreder* og være for oss *alt* det vi trenger til frelse og evig liv.

– Dårene bærer fram offer, sier Jesus, men offer for ham er et sønderbrutt hjerte (Jes 57:15). Det betyr at når alt ditt eget har ramlet i grus og du har bruk for Jesus – og bare ham – da får du hvile fra alt ditt strev. Egenrettferdigheten kom med syndefallet, da vi ville bli som Gud. Og den henger fast ved ethvert menneske, fra fødsel til grav. Å, hvor vi skulle vokte oss for den! All tanke om «hjelp til selvhjelp» styres av egenrettferdigheten.

Drevet av Guds ånd

Den samme tankegangen kan lett bli rådende i misjonsarbeidet. Da er det stor fare på ferde. Det skjer når du ber om Guds hjelp, slik at *du* må klare å utrette noe i Guds rike. Kan det tenkes at det blir ramling med våre egne «kar»? Det gir mye lyd, men lite liv. Bare det *han* bevirker – ved sitt eget Ord – skal bære frukt. Det er forskjell på å gå i egen kraft, selv om du skulle ha Guds ord med deg som bagasje, og det å være *drevet* av Guds ord og Ånd slik at *Ordet driver deg*. Det første er å være sin egen herre og det andre å høre Herren til og la ham være drivkraft. Da er det et privilegium å være med i Guds rikes arbeid. Det blir ikke *vi* og *vårt*, men *han* og *hans*!

La oss løfte våre blikk mot Herrens berg! Fra Sion har befrieren kommet, og han skal snart komme igjen. Mens vi venter, er det en «etterslått» som det haster med å høste inn. Langs gjerdene

og i utkanten av de store åkrene, er det fremdeles noen aks som skal sankes inn før han kommer. Dette «utsyn» skapes først når du har kommet til Sions berg og fått «innsyn» i det som den oppstandne Herre og Frelser, Jesus Kristus, har gjort for deg.

Innhøstningen skjer parallelt med avkristningen og det store frafallet. Men mist ikke motet! På nytt får du løfte ditt blick oppover – til ham som er mektig til å bevare deg hos seg. «Herren skal bevare deg fra alt ondt, han skal bevare din sjel» (Sal 121:7).

For noen er det kanskje nødvendig å vende om og tale ut med Jesus. Din synd står mellom deg og Gud som et uovervinnelig berg. Du trenger å bli født på ny! «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!» (Jes 55:6). For andre har bekymringer, eller Mammons bedrag eller annen synd ført deg på avstand fra Jesus. Du trenger å vende om! Faren for å miste «den første kjærlighet» er stor. «Kom derfor i hu hva du er falt fra. Omvend deg, og gjør de første gjerninger!» (Åp 2:5). Mens for andre har arbeidet for misjonen blitt et ork – midt i din egen travelhet – med stadig nye skippertak. Du mangler fred, og har mistet alt utsyn. Slik kan det gå når ditt arbeid for Jesus er blitt viktigere enn det Jesus har gjort for deg.

Hør Jesu ord gjennom profeten Jesaja: «Rens dere og tvert dere! Ta deres onde gjerninger bort fra mine øyne! Hold opp med å gjøre det som er ondt! Lær å gjøre det gode» (1:16-17). Hvordan kan *det* gå til? Svaret gis rett

Møtekalender

November

10.	Sannidal Martin Fjære
17.	Randaberg Lars Fossdal
17.	Årnes Asbjørn Fossli
22.-24.	Skjerve Steinar Kvalvik
26.-01/12.	Østre Kvelde Arne Thoresen
29.-01/12.	Trondheim Per Bergene Holm
30.-01/12.	Årnes Lars Fossdal

etterpå: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjensidige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt» (1:18-20).

*Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv går ut derfra
til hver fattig synder.
Sett deg, lille due, der
i ditt klipperede!
Evig der din Jesus kjær
ømt om deg skal frede.*
(Sb 272:4)

Guds ord står fast

Av Lars Fossdal

«Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal slett ikke forgå.»

Mat 24:35

Dette verset sier oss noe om hva vi har i vente. Himmel og jord skal forgå! Denne skapte verden – den synlige himmel og denne jord – skal en dag bli borte og ikke mere være til. Det høres umulig ut, men for Gud er alt mulig.

Når himmel og jord forgår, er det noe som fremdeles består. Det er Guds ord – Bibelen. Det står i Sal 119:89: «Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen».

Hva gjør du med Guds ord som aldri forgår? De fleste menneskene bryr seg ikke om det. De lever som om Gud ikke er til. Mange tror at Gud ikke eksisterer.

Men det er bare dårene som hevder det, sier Bibelen, og de er uten unnskyldning: «Dåren sier i sitt hjerte: Det er ingen Gud» (Sal 14:1). Guds ord sier videre: «Det som en kan vite om Gud ligger åpent for dem, for Gud har åpenbart dem det. For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning» (Rom 1:19-20).

Skaperverket vitner

Skaperverket forteller oss at det er en Gud. Det er umulig at denne skapte verden kan ha blitt til ved et stort

smell – et «big bang» – og en utvikling. Når noe eksploderer blir det alltid stor ødeleggelse. Å tro da at denne verden er blitt til slik, er en dåres tale. Det strider mot all erfaring og sunn fornuft.

Jorden har perfekt avstand til solen. Hadde den vært kortere, ville jorden vært tørr som månen. Hadde avstanden vært større, ville det vært is over alt. Vitenskapen kaller skaperverket for «det fullkomne skaperverket».

Guds Ord sier: «All jorden er full av Guds herlighet» (Jes 6:3). Se de flotte blomstene, fuglene, dyrene, trærne, buskene, fjellene, dalene og fjordene, solen og skyene, regnet som vannet jorden, og grøden som gror! Se på menneskene! De er skapt i Guds bilde, og er noe langt mer enn dyrene. Dette forteller oss at det er en Gud. Det viser oss hans evige kraft og hans guddommelighet. Jo, ved tro skjønner vi at verden er blitt til ved Gud (Heb 11:3).

Du må ikke gjøre som dåren og tro at Gud ikke finnes. Vel er det mye vi ikke forstår, men også det forteller oss at Gud er mye større enn oss. Han sier oss i sitt ord: «Mine tanker er ikke deres tanker, og mine veier er ikke deres veier» (Jes 55:8). Om vi ikke forstår Gud, må vi ikke tenke som dåren. Han tar alltid feil og blir til «spott og spe».

Gud finnes! Da er det viktig for oss å bli kjent med ham og få vite hvorledes han er.

Israels histore vitner

Denne Gud, himmelens og jordens skaper, har åpenbart seg for oss ved Abraham og Israelfolket.

Det er ingen på jorden som har en slik historie som Israels folk, der Gud har utvalgt én mann, Abraham, og gjennom hans folk åpenbart seg til frelse, slik som Det gamle testamente forteller oss. Vi hører om Israelfolket i Egypt, om Moses, Farao, de ti plagene, offerlammet, utgangen av Egypt, veien gjennom Rødehavet, mannaen fra himmelen, ildstøtten om natten, skystøtten til vern om dagen m.m. Dette er noe av Israelfolkets historie.

Andre folk var vitne til dette, og de fortalte det videre. Ryktet om Israels veldige Gud gikk foran jødene, som «ild i tørt gress».

I Josvas bok (2:9-11) hører vi at ryktet om Israels veldige Gud hadde nådd Jeriko. Da sa skjøgen Rahab: «Jeg vet at Herren har gitt dere landet. Nå er det kommet over oss en redsel for dere. Alle som bor i landet forgår av frykt for dere. For vi har hørt hvordan Herren tørket ut vannet i Rødehavet foran dere da dere drog ut av Egypt, og vi har hørt hva dere gjorde med begge amorittkongene på den andre siden av Jordan, Sihon og Og, som dere slo med bann. Da vi hørte det, ble vårt hjerte fullt av angst, og nå er det ingen som våger å møte dere. For Herren deres Gud, han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede».

Israels historie viser at den Gud som har åpenbart seg for Israel, er Gud for alle folkeslag. Avgudene er men-

neskeskapte figurer eller ismer som kun er tomhet. De makter ikke å hjelpe noen. Rahab skjønte det. Hun handlet derfor etter sin overbevisning, tok imot speiderne og berget livet sammen med sin nærmeste familie, mens de andre i Jeriko gikk under.

Til sitt utvalgte folk sier Gud: «Du har fått se alt dette, for at du skal vite at Herren, han er Gud, og ingen uten ham alene» (5Mos 4:35).

Gud utvalgte Abraham, for at løftet om kvinnens ætt (Jesus), som han lovet Adam og Eva, skulle komme gjennom Abrahams slekt. Folkene skulle vende seg til Israels Gud og få del i den samme velsignelse som Abraham fikk del i – den fullkomne frelse i Jesus Kristus.

Israel er et åpenbaringsfolk. Gjennom dem får vi vite hvordan Gud er. Mye av det er over tid blitt skrevet ned i bøker. Dette er så samlet til én bok – Bibelen. Nå kan alle lære himmelens og jordens Gud å kjenne.

Som Gud handlet med Israel, slik

Husk bibelkurset

på Fossnes 12.-17. november! Ragnar Andersen, Egon Jensen og Mikkel Vigilius deltar sammen med bibelskolens lærere. Undervisningen og møtene er åpne for alle. Program finner du i nr. 7 av «Lov og Evangelium».

Kontakt André Heian (tlf. 411 01 223) eller bibelskolen (tlf. 33 33 89 00) for mer info!

handler han med alle. Da Israel forkastet Guds åpenbaring – Guds ord – ble de selv forkastet av Gud. Gud ble imot dem, og etter en tid gikk det dem galt. De forkastet nemlig det eneste som kunne frelse dem.

Da Israel omvendte seg til Herren, vendte om fra sin ondskap, bekjente sine synder og ba om nåde, forbarmet Gud seg over dem til frelse.

Guds ord vitner

Bibelen lærer oss hvordan Gud er: Han er hellig, han tåler ikke synd og straffer synderen, for syndens lønn er evig fortapelse. Guds Ord forteller oss også om hans store kjærlighet til oss, at han gav sin Sønn til soning for våre synder, at hver den som vender om fra sin ondskap og tror på Jesus, får uforstyldt del i Jesu rettferdighet og blir Guds barn.

Dessuten sier Guds ord oss hvordan vi skal leve rett overfor Gud og oss mennesker i mellom. Ordet forteller også at himmel og jord skal forgå. Det skal bli en ny himmel og en ny jord, uten synd.

Guds ord skal aldri forgå. Det består i all evighet. Jesus sa til Marta: «Ett er nødvendig» (Luk10:42). Det var å sette seg ned ved Jesu føtter og *høre* Ordet om *ham*.

Videre sier Guds ord: «Bli du i det som du har lært (fra Bibelen), og som du er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av, og helt fra barndommen av kjenner du De hellige skrifter, som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus» (2Tim 3:14-15).

Vi har fått Guds Ord. Leser du det? Gjemmer du det i ditt hjerte? Enten lever du etter det og det blir deg til frelse fra syndens skyld og dens makt over deg, eller så forkaster du det til din undergang, til evig fortapelse.

Jesus sa: «Mine ord skal ingenlunde forgå». Guds ord er gyldig fra evighet og til evighet. Tenk å være så heldig å ha Guds evige ord her i tiden, kunne lese om Gud og bli kjent med ham – han som er himmelens og jordens skaper! Da kan du bli frelst fra den kommende dom og gå inn i det fullkomne Guds rike. «Den som tror, skal ikke bli til skamme», sier Skriften.

Hvor forferdelig det må bli for dem som forkaster Guds ord – når de selv må stå til ansvar for sine liv overfor en tre ganger hellig Gud – å vite at jeg hadde Guds ord, men forkastet det! Jeg ville ikke omvende meg.

I fortapelsen skal de skjære tenner og gråte i en evighet over en slik dårskap. Men da er det for sent. Da er nådetiden slutt. Guds rettferdige dom har rammet dem. Da erfares det som Skriften sier: «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender» (Heb 10:31).

Ennå ropes det fra Guds Ord: «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær» (Jes 55:6). Vend om fra synden! Vend deg til Jesus, så skal du bli vis til frelse ved troen på ham!

Det gjelder himmel eller fortapelse for oss. Hvor skal du tilbringe evigheten?

Kom før det er for sent!

Guds tanker og våre tanker

Av Karl Notøy

«Men en av dem, Kaifas, som var yppersteprest dette året, sa til dem: Dere forstår ingenting! Dere tenker heller ikke på at det er til gagn for dere at ett menneske dør for folket, og ikke hele folket går til grunne.»

Joh 11:49-50

Skal vi mestre en ting er det viktig at vi forstår hva vi holder på med. Når det gjelder en bruksanvisning, er det nødvendig at vi skjønner den. I arbeidslivet er det av stor betydning at vi har kunnskap. Men i forhold til Gud, og på det åndelige område, strekker ikke vår forstand til.

Her i Ordet sier Kaifas med rette: «Dere forstår ingenting!» Helt siden syndefallet har det ligget en mørk skygge over menneskets forstand. Mennesket prøver å bli lik Gud, og tenker at det kan nå opp til Gud og bli som ham.

Jesus sa til Peter: «Du har ikke sans for det som hører Gud til». Peters tanke var så jordvendt. Men skal vi forsøke å forstå Gud med vår egen innsikt, kommer vi ingen vei. Vår forstand er så kortsiktig og egoistisk.

David sier det slik: «Å forstå dette er for underlig for meg, det er for høyt, jeg makter det ikke» (Sal 139:6). Men det er vanskelig for et menneske å innrømme at det er slik. Vi vil så gjerne skjønne alt. Og det vi ikke forstår, skyver vi bare ifra oss.

Guds tanker er høyere enn våre tanker, sier Bibelen. «Men som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham» (1Kor 2:9). Vi kan ikke begripe Guds hemmeligheter. Det er bare Guds ånd som kan åpenbare det for oss gjennom sitt Ord. Menneskets forstand kommer til kort når det gjelder Guds frelse. Religiøsitet er menneskets vei til Gud, og den veien fører ikke fram. På det åndelige område forstår vi ikke hva som er til gagn for oss. Vi tenker så bakvendt og jordisk.

Menneskets «attrå» er fiendskap mot Gud (Rom 8:7). Hadde ikke Gud grepet inn med sin frelsesplan, hadde det ikke vært noe håp for oss. Hva er til det beste for et menneske? Er det bare det å få spise seg mett? Jesus sier at mennesket ikke lever av brød alene, men av hvert ord som går ut fra Guds munn (Mat 4:4). – Arbeid ikke for den mat som forgår, men den som varer ved til evig liv (Joh 6:27). Blir magen det viktigste, og hensikten med livet bare dette å «fille seg», da er vi uten håp.

En er død for alle

Tanken om at ett menneske måtte dø for folket, virker i første omgang absurd og meningsløst for vår tanke. Mennesket spør: «Går det virkelig an?» Men Bibelen sier det slik: «For

med nådegaven er det ikke som med fallet. For er de mange døde på grunn av den enes fall, så er meget mer Guds nåde og nådens gave i det ene mennesket Jesus Kristus, blitt overmåte rik for de mange». Det var ingen her på jorden som kunne gjenopprette fallet. Gud måtte gjøre det, og han gjorde det på sin måte ved at han sendte sin Sønn. Han var syndfri og trengte derfor ikke å sone sin egen synd. Og det ble til gagn for oss at den ene døde. Han tok all verdens synd på seg. Når mennesket betrakter han som henger der på kors- et, blodig og døende, trekker det bare på skuldrene og forstår ingenting. Det ser ikke noe i det, og de fleste oppfatter det hele bare som et grotesk skuespill. Er dette Guds vei til oss? vil mange spørre.

Dette er Guds prinsipp: Én er død for alle! Han døde for deg! Han åpnet veien like inn til Guds trone. Når vi står overfor dette mysterium – hvor langt rekker vår tanke da? Men menneskets tanke kan ikke frelse. Hvor mange filosofer i denne verden har kommet med frelse? Mennesket har et syndig og urent hjerte. Bibelen sier: «Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at alle tanker og hensikter i deres hjerter var onde hele dagen lang» (1Mos 6:5). «Det er ikke én som er

Vedlagt giro

gir deg anledning til å gi en frivillig misjonsgave – til arbeidet ute og hjemme, bibelskolen, eller til bladet «Lov og Evangelium».

forstandig, det er ikke én som søker Gud» (Rom 3:11). Bare én er god. Det er Gud. Gjennom hans frelse skal vi få smake at Gud er god.

Mennesket var i det dypeste mørke. Men Guds nådes lys når ned til den dypest falne. Og selv om vi ikke forstår det, er budskapet om at én døde for alle, vårt eneste håp i dette livet og for evigheten.

Paulus taler om «forkynnensens dårskap». «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt» (1Kor 2:18). «For jøder et anstøt og for hedninger en dårskap» (2:23). Når vi forkynner Guds vei til mennesket, vil det ikke forstå det. En blir ikke frelst ved å forstå, men ved å *høre*, slik at troen vokser fram.

«Hør! Så skal deres sjel leve», sier profeten (Jes 55:3). Er vi villige til å høre forkynnensens dårskap, høre det om igjen og om igjen, helt til det går opp for oss – at det var for *meg* han døde? Så er vi alle døde i Kristus, vi dør bort fra våre synder og blir gjort levende ved Jesu oppstandelse. Så er det håp for meg. Ved troen eier jeg det evige liv. Vi skal ikke gå til grunne. Døden er ikke det siste. Om vi møter mange «hvorfor» i livet, er det noe som står fast: Én døde for alle. Selv om det blir mørkt, vil hans lys trenge igjennom.

Tåken vil forsvinne, og vi kan se det klart – ennå som i et speil, som en gåte. For han kommer for å gjøre alle ting nye. Han er den ene rettferdige, som bar all verdens synd, han som var død, men se han lever!

Våre lamper slokner

Av J. F. Løvgren

Det var på vitnemøtet ved avslutningen av festen i Guds samfunns rommelige kirke.

En mann kom gående oppover den ene sidegangen, uten nøling, men også uten hast. Et sus av hviskende stemmer gikk som en sakte vind gjennom den store forsamlingen:

– Det er båtbyggeren!

Noen flyttet seg urolig og ville gå, men ble likevel sittende. Andre lutet seg framover og fulgte mannen skritt for skritt med øynene. Lederne, som satt øverst, så tvilrådig på hverandre. Men så nikket pastoren som om han ville si:

– La ham bare komme.

Mannen som var på vei til talerstolen var ikke ung lenger, men heller ikke gammel. Det var noe underlig ved hans ansikt. Det lå i blikket kanskje. Det var glød i det. Ikke en fortærende ild, men en mild varme, og likevel en ild med lys og svie i.

Han var middels høy og helst smålemmet. Men skikkelsen hadde noe spenstig og kraftig ved seg som hos en frisk arbeidsmann.

Mens han gikk, så han ned i Bibelen som han holdt foran seg. Hendene som holdt den, var smale, men senete og sterke. Endog da han gikk opp trinnene til plattformen og talerstolen, så han ned i den. Det så ut til at det han hadde øye på i boken, interesserte ham så sterkt at både forsamlingen og

omgivelsene var ute av hans tanker.

Han begynte å tale før han rakk fram til stolen. Stemmen var ikke høy, men den fylte kirken til de fjerneste kroker, enda den var en tanke sløret. Den var varm og vellydende.

Fra først av gjorde han ingen henvendelse til forsamlingen. Han bare talte som om han fortalte noe – uten adresse.

Likevel følte hver eneste en i kirken øyeblikkelig at han talte til dem personlig. Noen satt og stirret forsultne på ham. Andre smilte overbærende og nysgjerrig.

Mannen på prekestolen hadde et drømmende uttrykk, som om han hadde fjerne syner for seg. Men hans ord var forunderlig hverdagslige og nærværende.

– Se, jeg står for døren og banker! – Kan en tenke noe slikt? – at det skulle være et rom noe steds som Jesus ikke fikk adgang til?

Egentlig var det ikke noe spørsmål han rettet heller. Han bare liksom ga uttrykk for en dyp undring. Men idet

«Våre lamper slokner» er en av flere tankevekkende bøker skrevet av J. F. Løvgren. Boken ble sist utgitt i Norge på Antikkforlaget i 1993. I noen nummer framover vil vi gjengi et utdrag for Lov og Evangeliums lesere.

Red.

han nevnte navnet Jesus med en eien-dommelig ærbødig betoning, syntes plutselig alle at de aldri hadde sett noe så underlig: Jesus *utenfor* døren.

– Han burde jo ha vært innenfor. Han burde ha fylt et menneskes hjerte så det ikke var plass til annet – og nå står han *utenfor*, hjemløs, fornektet, utstøtt.

De siste ordene falt enkle, men tunge. De var uten sentimentalitet. De bare konstaterte en kjensgjerning som han ventet at alle var enige i. - - -

Vil dere så tenke på for en nåde det er at han er blitt *stående* der ute.

Alle følte straks endringen i hans måte å tale på. Før fortalte han dem noe. Nå talte han *til* dem.

– Ja, for han kunne jo ha gått sin vei, vet du. Han kunne ha oppgitt deg. Synder! Han kunne ha oppgitt deg!

Egentlig hevet han ikke stemmen. Men det var noen i forsamlingen som følte det som om det runget et rop inn i deres hjerter.

– Han er blitt stående i håp om at det skulle bli plass hos deg.

Hans stemme ble enda en tanke lavere, men like tydelig som før.

– Synder, han står der *ennå*! Hør, han banker! Slipp ham inn! Slipp ham inn.

En del unge stirret med blanke øyne. En gammel mann reiste seg halvt opp og ble stående slik med halvåpen munn. Mange gråt.

Båtbyggeren gjorde en pause mens han svelget. Gløden i hans øyne var litt sterkere. Ellers var det ikke annet tegn på bevegelse hos ham. - - -

– Men her står han *utenfor* en dør der han var *innenfor* før. Hvordan kom han ut? Jo, i dette hjerte flyttet så mye inn at det ingen plass ble for *ham*. Han ble trengt utenfor. Er det noen av dere som har latt andre ting ta hans plass i hjertet?

En del skiftet stilling og ansiktsuttrykk, som om de rustet seg til forsvar mot den brodd som de følte ville bli rettet mot deres samvittigheter. Noen lenet seg tilbake for å se likegyldige ut. Likevel ville de ikke miste noe av det som ble sagt.

– Hva er det så som har fått hans plass? En hemmelig synd? En ærgjerrighet? Din forretning? Et annet menneske? Din kjæreste? Kanskje du er en frafallen? Og ingen vet det, uten deg selv – og han. Men hør her! Du drev ham ut. Han stanset på trappen utenfor. Lengre fikk du ham ikke. Nå står han der og vil gi deg den fred du har tapt.

– Men denne mannen som teksten handler om, hadde ikke fylt sitt hjerte med noe av dette. Han hadde fylt det med sin egen kristendom, men Kristus utenfor! Kan dere se det?

Møtekalender

Desember

08.	Askim
	Martin Fjære
08.	DELK, Egersund
	Lars Fossdal
08.	Sannidal
	Gunnar Fosslie

Pastoren bøyde seg hen til en av tilsynsmennene som satt ved siden av ham og sa inn i øret hans:

– Du Bakke, jeg synes han blir noe lang.

Bakke ristet energisk på hodet.

– Nei, la ham bare holde på. Dette har vi godt av.

Taleren holdt på:

– Mannen sa om seg selv at han var rik og hadde overflod. Men Jesus sa han var fattig og ynkelig. Mannen hadde gjerninger og dyder og kristelig virksomhet. Men det var ikke liv i det, for livet sto *utenfor* døren. Min venn! Det er et dårlig bytte, å bytte bort den levende Kristus for en død vanekristendom. Men jeg undres på, om det ikke var menigheten som...

Med et rykk satte pastoren seg til rette, mens han stirret vaksomt opp på prekestolen. Forsamlingen ventet med skrekkblandet spenning på det som ville komme.

... om ikke det var *menigheten* som hadde Jesus stående utenfor. Hører dere! Jesus utenfor sin egen menighets dør! Han kan ikke komme inn fordi det er så mye kristendom der inne.

Det var ingen som helst ironi i båtbyggerens stemme eller i ordene. De bare kastet lysstreif inn over en forferdet menighet. Og storparten av forsamlingen følte levende hvor fattig en slik menighet måtte være – med Jesus *utenfor* døren. Det var ikke rart at Jesus sa at mannen og menigheten var fattig og ynkelig og naken.

– Hvordan er det så med *vår* menighet?

Noen av lederne flyttet urolig på seg. En kunne høre at det ble bladd i salmebøkene. Flere så nervøst på klokken. Pastoren kastet et spørrende blikk på sin sidemann, men fikk en uvillig skuldertrekning til svar.

– Vi har en stor menighet. Den største i byen visst. Vi konstaterer det med en viss stolthet. Noen av dere protesterer, ser jeg. Men vi *gjør* det. Våre sangkor er kjent viden om. Våre forsamlinger er vel organiserte. Bedre enn andres, tror jeg. Vi har det største av all slag. Den største og fineste kirke. Den største menighet. Det største orgel. Den største søndagsskole. Vi har det beste av all ting. De beste predikanter. Den beste kirkeorden. Det er sant som mannen sa: Jeg er rik og har overflod. Men hva sier så Jesus til det?

I pausen som fulgte etter spørsmålet gjorde pastoren en bevegelse som om han ville reise seg opp, men tok seg i det og ble sittende. Hans ansikt hadde fått mer farge, og øynene flakket urolig. Bemerkningene som falt, forekom ham å være taktløse i en offentlig forsamling. Men ordene følte som prikkende stikk i hans indre menneske, som rivende klør i betent kjøtt.

– Vi har den rette lære, kom det videre. Våre dogmer kjeder seg logisk sammen som perler på en snor. Og godt er det. Men hvilken plass har Jesus i det, med sitt liv og sin kjærlighet? Hva sier *han* til det hele? Kanskje et sårt, hjelpeløst: Se, jeg står for døren og banker. Jeg står *utenfor*.

Se for en plass tilstelningene får i vår kristelige virksomhet. Det er kon-

serter og basarer og underholdning av alle slag. Vi konkurrerer med hverandre som i en annen forretning. Det kristelige maskineri fyller våre menigheter. Hvor får Jesus plass mellom alt dette? Står han...

Plutselig satte en i å synge. Folk kvakk og så seg forskrekket om. Men bare et øyeblikk etter falt de til ro. Så falt en og annen røst inn. Om litt sang mange med.

Båtbyggeren var stoppet opp. Først så han forundret og hjelpeløst ut over forsamlingen mens den varme glød sloknet i hans øyne. En mørk rødme spredte seg langsomt opp fra halsen og ut over hans ansikt. Han strøk seg famlende over pannen med sin senete hånd. Så vaklet han ned og gikk med lutende rygg på plass.

Men da de var midt i verset, reiste en middelaldrende kvinne seg. Tårene løp henne nedover kinnene uten at hun forsøkte å tørke dem vekk. Da verset var til ende, sa hun med skjelvende stemme:

– Hvorfor synger dere? Vil dere synge Jesus ut? I mange år har Jesus stått utenfor min hjertedør. I kveld har jeg sluppet ham inn. Hvorfor synger dere?

Forsamlingen var forbløffet og skamfull. Ingen fortsatte å synge. Det ble en trykkende pause, mens kvinnen satte seg ned og tørket øynene.

Men pastoren syntes å være situasjonen voksen.

– Vi gleder oss med søsteren over det som er hendt med henne, sa han smilende.

Tross de vennlige ordene var stem-

men en smule kald og forretningsmessig, men den kunne kanskje ikke annerledes være under slike omstendigheter.

– Jeg tenker det er så mange av sangkoret til stede ennå at vi kan få en sang til slutt.

Han nikket spørrende til dirigenten.

Den skallete og tynne sanglederen reiste seg og tok et overblikk over stillingen. Hans blikk gikk søkende og tellende rundt i kirken. Så vendte han seg ærbødig til pastoren:

– Jo. – Det lar seg nok gjøre.

Ordene var signalet til oppbrudd. Hist og her i forsamlingen var det noen som reiste seg og kom fram over golvet og klumpet seg sammen i gangene. Sammenklumpingen ga et par unge damer en kjærkommen anledning til å kaste et hurtig, men nødvendig blikk i speilet på innsiden av den uunnværlige håndvesken.

Så sto de der oppe på plattformen, en flokk unge mennesker, de fleste slanket og tynnet etter journalenes mønster.

Navnet på sangen de skulle synge, gikk som et stikkord mellom sangerne.

De unge menn bladde i bøkene med nikotinmerkede fingrer.

Sopransolisten aket seg fram foran de andre. Hun var søt og tynn, og det var en anelse av rødt på leppene hennes.

Dirigenten løftet taktstokken.

Så sang de krøllete minimumskledde damer, og de tobakksduftende unge menn sitt store halleluja ut – om Lammet som bar verdens synd.

Forts. i neste nummer

Den evige fortapinga

Av Ragnar Opstad

«Då ropa han og sa: Far Abraham! Miskunna deg over meg og send Lassarus, så han kan duppa fingertuppen sin i vatn og svala tunga mi! For eg lid stor pine i denne elden!»

Luk 16:24

Frelst – fortapt

Alle menneske på jorda fell inn under ein av desse to kategoriar. Det finst ingen mellomtilstand. Æva er noko frykteleg for den som går fortapt. Ei alltid vedvarande pine.

Du som ikkje er frelst, er alt fortapt, her og no. Døyr du i den tilstanden du er, slår du augo opp i fortapinga (Luk 16:23). Det er ein stor avgrunn mellom himmel og helvete (16:26). No i nådetida er det råd å koma over denne avgrunnen.

Trua på helvete

Trua på helvete er nyttig. Hadde folk for alvor trudd at det er eit helvete, ville alle gudshus blitt for små og for få. Ja, om så berre alle bekjennande kristne hadde blitt vekte opp for dette alvorret, ville kanskje både TV og andre liknande apparat som djevelen tek i bruk, koma til å bli brukt annleis enn i dag, om dei då ikkje blei kasta ut. (Sjå Mat 18:8-9!)

Det er noko av dette som skjer når folket blir vekt opp frå åndeleg død. Då er det berre eitt spørsmål som betyr noko: Korleis skal eg bli frelst? Det

skjedde pinsedag då apostelen Peter tala Guds ord. Det same skjedde i vårt land i tidlegare tider.

For mange år sidan høyrde eg ein forkynnar fortelja frå eit møte (eg trur ikkje det var her til lands – og låg lenger tilbake i tida), kor talaren hadde skildra pina i helvete så levande og grufull at forsamlinga formeleg tyktest kjenna varmen og elden under føtene; og nokre begynte å klatra opp etter søylene som etasjane kvilte på.

Ingen blir skremde inn i himmelen, men det kunne kanskje få nokon til å søkja Herren medan det enno er nådetid.

Forkynninga i dag

På våre kristelege møte no for tida er som oftast talene retta til dei kristne, for dei som kjem er vel helst berre bekjennande kristne. Mon det er det same som at alle desse er frelste? Det som vert sagt frå talarstolen tyder oftast på det. Kristenfolket er ikkje vane med ransakande forkynning i dag. I våre dagar er det ikkje lenger fem kloke og fem uforstandige brurmøyar på møta (Mat 25:1-13). I dag er alle blitt kloke, men søv som før, kanskje

www.josafat.no

saman med han som står på talarstolen. Blir det sann vekking, vil skilnaden på dei ti brurmøyane meir eller mindre bli openberra. Det kviler eit stort ansvar på den som forkynner Guds ord.

Ein ny fødsel

Det alvorlige er at vi kristne har mykje skuld i den tilstanden som vi har i vårt land i dag. Skiljet mellom frelst og ufrelst, mellom træl og fri, mellom det å vera fødd av Gud eller fødd av manns vilje, å vera fødd av loven eller fødd av evangeliet, blir mest ikkje forkynt lenger.

«Ingen kan sjå Guds rike utan at han vert fødd på nytt», sa Jesus til Nikodemus (Joh 3:3).

Du blir ikkje fødd på nytt ved å bestemma deg for å bli ein kristen, så nødvendig *det* enn er. Å bli fødd – er ikkje noko vi gjer, men noko vi blir: Vi blir *fødde* – av Gud og Guds Ande gjennom Ordet. Det er eit verk av Den Heilage Ande når han tek bort sløret frå augo, så vi ser at alt er ordna; når det vi før visste og kunne, blir openberra og flyttar frå hovudet til hjarta. «Sløret dro han fra mitt øye, viste meg sin herlighet».

Det er ikkje det same som at det må opplevast i ein augneblink eller opplevast på same måte for alle. Det er heller ikkje alltid vi kan «ettespore alle nådens virkninger i vårt hjerte».

Likevel – at vi har gått over frå døden til livet, det er ei felles erfaring. «Eitt veit eg: at eg som var blind, ser no» (Joh 9:25).

Synd i kristenlivet

Det talast lite og inkje om synd. Konkret synd mot dei ti boda må forkynnast, slik at vi får med ein heilag Gud å gjera. Du som leikar med synda, tenkjer nok at du vil slutta med det, om ikkje akkurat i dag. Med ei slik innstilling til synda, er det stor fare for at du hamnar i helvete. Prøv å gjer deg fri, så erfarer du kanskje at det er synda som leikar med *deg*! Då får du erfarja kva stoff du er av. Då vil du få bruk for *han* som vann siger på Golgata, din siger! Her ligg krafta til eit heilagt liv. Det er ikkje det same som at du ikkje kan falla på nytt, men du må reisa deg att og ikkje bli liggjande.

Våre medvandrarar

Tenk om vi kristne vakna opp for det alvorret at dei fleste av våre medvandrarar er på veg mot fortapinga og den evige pine! Blant desse også dei mange bekjennande kristne som aldri har kome til kort med si omvendning og alt sitt eige – og blitt fødde på nytt.

Eller du er blant dei som eingong fekk sjå seg løyste og frie, men no har mista din første kjærleik. I Openberingsboka (2:1-7) finn vi brevet som Johannes skreiv til kyrkjelyden i Efesus som dette hadde hendt med. Denne kyrkjelyden hadde alt, unntatt Jesus. Om eg ikkje har så mykje å rosa meg av som denne kyrkjelyden, er eg mange gonger redd for at domen dei fekk, også gjeld *mitt* gudsforhold. «Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine mangfaldige tankar, sjå om eg er på fortapingsvegen, og lei meg på ævevegen» (Sal 139:23-24).

Han står for døren nå og banker

Barnestykke av Mia Hallesby

En gammel kone bodde i en liten landsby i Skottland, ikke langt fra en skjønn borg, som tilhørte kongefamilien.

Da dronning Victoria levde, bodde hun ofte der, og hun syntes det var så gildt å besøke de gamle som bodde i nærheten av borgen.

En kveld satt den gamle kona alene i hytta si. Hun var i dårlig humør. Hun hadde trettet med sine nærmeste naboer. Nå hadde hun lukket og låst døren og sa til seg selv:

«Jeg vil holde meg her for meg selv i framtiden, og ingen av dem skal få komme her inn mer».

Plutselig hørte hun at det banket forsiktig på døren. Hun knep lepene sammen og ristet på hodet.

«Bare bank du», hvisket hun.

Bankingen ble sterkere.

«Bank så lenge du vil!», ropte hun til slutt rasende. «Jeg vil ikke slippe deg inn».

Bankingen stanset – og hun hørte hvordan fottrinnene langsomt døde hen.

Den gamle kona nikket med hodet og smilte:

«Nå tenker jeg de lar meg være i fred».

Men hun smilte ikke da hun neste dag fikk høre at dronningen hadde stått utenfor døren hennes og banket – og hun hadde nektet å åpne døren for henne.

Dronningen besøkte henne aldri mer.

Han står for døren nå og banker,

å, dyre sjel, gi akt derpå!

Fornekt ham ei i dine tanker,

og la ham ikke ute stå!

Jeg sier i mitt stille sinn:

Du Guds velsignede, kom inn!

(Sb 212:5. Magnus Brostrup Landstad)

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Jesu advarsel

Eg hugsar ikkje om eg las det eller hørde det frå ein tale, at Jesus tala meir om helvete enn alle profetane i Det gamle testamente og apostlane i Det nye testamente – til saman. Er det då rett å teia med det? Eg fann at Jesus talar om dette iallfall 13 gonger i Matteusevangeliet.

Våre dagar er talde, og det kan snart vera slutt. Vi døyr ikkje av sjukdom eller ved ulukke eller kva helst anna det måtte vera. Vi døyr når våre tilmålte dagar er til ende, anten det skjer ved sjukdom eller på anna vis.

«Dine augo såg meg då eg berre var eit foster. I di bok vart dei skrivne opp, alle dei dagane som vart fastsette då ik-

kje ein av dei var komen» (Sal 139:16).

Eg las nettopp om ein mann som vitna. Midt i vitnesbyrdet seier han plutseleg: «No fer eg!» Så seig han død om. Så fort kan det gå.

Stå ikkje imot Guds kall!

Eg trur at det er mange i fortapinga som nok hadde tenkt å omvenda seg, men det passa aldri «i dag». Det passar vel aldri for nokon å omvenda seg «i dag». Det sørgjer satan for, som spelar på lag med verda og vår falne natur. Difor, om du skal bli frelst, blir det gjerne på ein dag det ikkje passar så godt. Når du merker at Gud kallar på deg, kan det vera din frelse-dag. Du må ikkje stå imot hans kall. Det kan vera det eine – eller det siste du får.

Det alvorlege er at nådetida di kan vera slutt før levedagane dine er til ende. Tru ikkje at du kan omvenda deg når du vil, men berre når Gud kallar på deg. Står du vedvarande imot Den Heilage Ande, må han forlata deg. Då er det ikkje lenger mogleg for deg å bli frelst. Det er heller ikkje noko hjelp om

presten i gravferda di «overgjev deg til Herren», når du alt er i helvete.

Sjølvsbedrag

Kva gjer det eigentleg om du – eller eg – skulle koma til at vi ikkje er frelste, men at vi har levd i sjølvsbedrag i to, ti, tredve, femti eller seksti år; imot *det* å slå augo opp i fortapinga når tida her er slutt? Enno er det nådetid. Det er klart at det ville bli ei bitter erfaring å sjå sin eigen kristendom falla i grus. Men kva vil du helst, stå til skamme med alt ditt her i tida og bli frelst, eller berga ditt liv her og gå fortapt? (Mat 16:25).

Når vi skal gjennom den tronge porten for å koma inn på den smale vegen, får vi ikkje noko av vårt eige med oss. Då gjer vi nettopp den erfaringa at alt vårt eige fell i grus. Det er ei felles erfaring for alle som har kome inn på den smale vegen, sjølv om det kan variera noko frå person til person korleis Den Heilage Ande fører den enkelte.

Er du kjend her? Dette er ikkje noko som skjer berre i omvendinga. Det er slik Herren tek seg av oss igjen og igjen.

Vi har all grunn til å be Herren ransaka oss. Det er ikkje farleg å be om det, tvert imot, det er livsviktig.

Hugs kva det gjeld: Himmel eller helvete. Djupast sett er det dette alt dreier seg om her i tida.

«*Det er forferdeleg å falla i hendene på den levande Gud*» (Heb 10:31).

Det fekk Jesus erfara – for oss.

Velkommen til nyttårsamling

29. desember – 1. januar
på Bibelskolen på Fossnes!

Talere: Göran Holmgren,
Lars Fossdal, Sigbjørn Agnalt og
Per Bergene Holm.

Påmelding: André Heian, tlf.: 411 01
223, e-post: andre@heian.se

Tenk når en gang den tåke er forsvunnet

Sang av Wilhelm Andreas Wexels

Tenk når en gang
den tåke er forsvunnet
som her seg senker over livet ned,
når dagen evig klar er der opprunnet,
og lys omstråler
meg med himmelsk fred!

Tenk når en gang
er løst hver jordisk gåte,
og hvert et «hvorfor» jeg har grublet på!
Tenk når jeg da får se Guds handlemåte,
når jeg hans skjulte
vei skal klart forstå!

Tenk når en gang
hver hjertesorg er slukket,
hvert sår er lagt, og stillet alle savn,
hver smertes tåre tørret av, når sukket
er gjemt og glemt
i kjærlighetens favn!

Tenk når en gang
med utildekket øye
jeg ham skal se som her jeg trodde på!
Tenk når jeg der
mitt kne for ham skal bøye,
når jeg med takk
skal for hans ansikt stå!

Tenk når en gang
jeg uten synd skal leve,
hver tanke ren, hver gjerning uten brist,
når aldri jeg behøver mer å beve
for muligheten av en syndig lyst!

Foto: Ingar Gangås

Tenk når en gang
hvert hjertebånd som knyttet
meg fast til andre her i støvets land,
har jordens kår
med himmelens ombyttet,
og ingenting oss lenger skille kan!

Tenk når en gang i himlens gylne saler
jeg med den venn
som jeg på jorden fant,
i lys om evig liv og glede taler,
og om det liv
som lik en drøm forsvant!

Tal denne trøst, o Frelser, til mitt hjerte
når lang og tung meg synes veien hjem.
Den mildt skal dempe
hver en bitter smerte
og lokke smilet gjennom tårer frem!
(Sb 894)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kallet til misjon

Foto: Marit Gangås

Kallet fra Andesfjellene lyder fortsatt. Førskolebarna fra barnehjemmet i Arequipa (2011), kan stå som representanter for dem som ennå trenger å høre evangeliet.

Ennå er det misjonstid

Disiplene sto «straks» opp og fulgte Jesus da han kalte dem.

En som ville følge ham fikk høre: «Ingen som legger sin hånd på ploegen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike» (Luk 9:62).

Da profeten Elias kastet kappen sin over skuldrene til Elisa og kalte ham til disippel, tok Elisa avskjed

med sin mor og far. Så slaktet han okseparet han gikk og pløyde bak. Åket kokte han kjøttet på. Da var det ingen ting å vende tilbake til. «Så gjorde han seg ferdig og fulgte Elias og tjente ham» (1Kong 19:21). Nytt åkerland lå foran.

Bibelens tekster er ransakende og nærgående.

Ingar Gangås